

[Carlsen-Skiødt.]

til Restaurering af den gamle middelalderlige Altertavle i Domkirken. Denne Altertavle er et af den berømte Billedskærer Claus Bergs Mesterværker, som det nok er værd at bevare for Efterslægten. Næst efter at takke Ministeren, fordi det nævnte Beløb et blevet opført paa Finansloven, vil jeg gerne anbefale Bevillingen til Vedtagelse her i dette høje Ting; de Penge er efter min Formening givet godt ud.

Jeg har endnu en Henstilling til den højtærede Kirkeminister, og jeg vilde have ønsket, at jeg ogsaa kunde have bragt Ministeren min Tak for den Stilling, han indtager i det Forhold, som jeg nu ganske kort skal omtale. Det drejer sig om ledige Præsteembeder, der ikke bliver opslaaet, men som staaar ubesat hen i længere Tid, undertiden i Aarevis, og i den Tid kun bliver betjent af en Nabopræst; det vil sige, at som Regel bliver kun de ministerielle Forretninger besørget, alt andet Arbejde i Sognet hviler, hvad der kirkeligt og kristeligt set er til stor Skade.

Jeg har tidligere draget dette Spørgsmaal frem og skal derfor i Dag blot holde mig til et Par foreliggende Tilfælde i Odense Amt, skønt der ogsaa kunde fremdrages Eksempler fra flere andre Steder her i Landet. De Embeder, jeg tænker paa, er Tosognspastoratet Sandager-Holevad paa Assenseggen, Etsognspastoratet Kærums paa samme Egn og St. Knuds Sogns andet residerende Kapellani i Odense.

St. Knuds Sogn har ca. 18 000 Beboere, og der har været fuldt op af Arbejde til tre ældre, modne Præster. Jeg synes, at Embedet bør opslaaes og besættes snarest mulig. Mere skal jeg ikke sige om det i Dag. Naar de to nævnte Landsognes Pastorater ikke opslaaes, er det formentlig, fordi man tænker sig dem lagt sammen med Nabsognet, og selv om det kunde anses for forsvarligt, naar der kun regnes med Indbyggerantallet, er der efter min Opfattelse meget vægtige Grunde, der taler herimod.

Sandager-Holevad er en Kommune og har i Aarhundreder været eet Pastorat. Befolkningen er altsaa baade i kommunal og i kirkelig Henseende vokset sammen, og de føler sig forenede med stærke Baand, saa jeg tror, jeg har Lov til at sige, at den højtærede Kirkeminister vilde gøre vel i at lade dem høre sammen ogsaa i Fremtiden, saadan som Befolkningen nu ogsaa ønsker det.

Jeg erindrer, at en tidligere Kirkeminister en Gang imod Menighedsraadets Indstilling kaldte en Præst til et Embede med

den Begrundelse, at der var Tradition for ved det nævnte Embede gennem 75 Aar, at Præsten der skulde tilhøre en bestemt kirkelig Retning. Han byggede altsaa sin Kaldelse paa Tradition. Hvis man i det høje Kirkeministerium fremdeles regner med Tradition, hvad jeg jo ikke ved, om der gøres, saa er der her en 300-aarig Tradition for, at Sandager-Holevad har været eet Pastorat, og Sognets Menighedsraad ønsker ogsaa meget, at det kan blive ved den gamle Ordning, altsaa Traditionen tro.

Kærums Sogn har indtil 1887 været Annekts til Assens Købstad, men paa Grund af Folkemængden — der er ca. 1 400 Mennesker —, og da det er stort i Udstrækning, blev det i sin Tid udskilt fra Assens. En ny Præstegaard blev opført, og en Sognepræst blev ansat. Nu tænkes Sognet sammenlagt, saa vidt jeg har forstaaet, med Nabsognet Sønderby, skønt Folketallet er stærkt stigende i Stationsbyen Ebberup og Torehuse Fiskerleje. ogsaa her har Menighedsraadet udtalt sig mod en Sammenlægning. Jeg vil gerne bede den højtærede Kirkeminister imødekomme Menighedsraadets og Befolkningens Ønsker, ikke mindst for det kirkelige Arbejdes Skyld i det udstrakte Sogn, hvor der er Arbejde nok til en arbejdsdygtig Præst.

Naar der som Begrundelse for de paa-tænkte Sammenlægninger af Præsteembederne anføres, at der skal spares paa de kirkelige Udgifter, er jeg ikke uenig med den højtærede Kirkeminister i, at der ogsaa skal spares paa disse Udgifter, hvor det skønnes forsvarligt. Men hvis Besparelserne medfører et ringere kirkeligt Arbejde i Sognene — og her tænker jeg ikke paa de ministerielle kirkelige Forretninger —, saa synes jeg, at en saadan Besparelse er, kirkeligt set, ikke rigtig.

Menighederne skal jo selv bære Udgifterne baade til Kirkebygningernes Vedligeholdelse og til Betjening, og saa længe de er villige dertil — og herpaa har de jo gennem deres Menighedsraadsarbejde givet et tydeligt Ja ved en bestemt Lejlighed —, forekommer det mig, at der ikke fra Kirkeministeriets Side bør ske Indskrænkning i den kirkelige Frihed paa dette Omraade.

De store Ofre, som Menighederne har bragt til Istandsættelse af Kirkebygningerne, siden disse er overgaaet til Selveje, taler ogsaa deres stærke Sprog om, at Folket kirkens Medlemmer er villige til at udrede de nødvendige Penge til Dækning af de kirkelige Udgifter.

Endvidere vil jeg gerne henvende mig til den højtærede Justitsminister og kort